

Arrest

**nr. 342 467 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 15 augustus 2024, diende op 19 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker reisde met een Italiaans visum type C dat geldig was voor 30 dagen tussen 21 juli en 3 september 2024 en beschikte over een paspoort, geldig van 14 juli 2022 tot 13 juli 2032 (VIS).

1.2. Op 27 juni 2025 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 juni 2025 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/08/2024

Overdracht CGVS: 30/01/2025

U werd op 07 mei 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 09u20 tot 12u50. Het persoonlijk onderhoud verliep in het Engels. Uw advocaat, meester Safi Mariyam, was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Zuid-Afrika geboren te Johannesburg. U verklaart tot aan uw vertrek uit Zuid-Afrika in Johannesburg te hebben gewoond. U woonde samen met uw grootmoeder. U heeft uw vader nooit gekend en uw moeder is overleden in 2000-2001. U ging tot de elfde graad naar school. In 2015-2016 is uw grootmoeder overleden en ging u in de buurt Rosettenville wonen. U verbleef daar tot aan uw vertrek uit het land. U heeft één zus, zij werkt als een sekswerker. U stond in voor haar dochter, A.(...). De vader van A.(...) is een drugsverslaafde. U werkte eerst als een dagloner en voor een bouwbedrijf en vervolgens, na de coronapandemie, als barman en Uber chauffeur. U verklaart verschillende keren beroofd en ontvoerd te zijn geweest. Sinds 2023 werd dit echter steeds erger. U werd verschillende keren bedreigd, geslagen en geschopt. U verklaart minstens vijf keer gekidnapt te zijn geweest en zo goed als maandelijks overvallen. U verklaart dat u gevisieerd werd omdat zij wilden dat uw nichtje A.(...) zich bij het prostitutienetwerk van haar moeder aansloot. U ging telkens aangifte doen bij de politie maar dit leidde niet tot enig resultaat. U was zeer gestresseerd en depressief door deze situatie en besloot samen met uw nichtje A.(...) Zuid-Afrika te verlaten. U verkreeg een Schengenvisum maar aangezien iemand die in uw auto reed, gedood werd wou u zo snel mogelijk vertrekken. U trachtte in eerste instantie per boot het land te verlaten en via Ethiopië naar Europa te reizen. Eens aangekomen in Ethiopië vertrouwde u de smokkelaars niet langer en besloot u terug te keren naar Zuid-Afrika. Bij jullie terugkeer verbleven jullie een aantal dagen in een guesthouse en op tien augustus 2024 gingen jullie met jullie visum per vliegtuig naar Italië. Vervolgens reisden jullie per trein en bus via Luxemburg naar België. Op 19 augustus 2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in in België. Ook uw nichtje diende een eigen verzoek tot internationale bescherming in (CGVS-kenmerk ../.....).

Ter ondersteuning van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel rijbewijs, een kopie van uw paspoort, een attest van verlies van uw paspoort, een kopie van drie verklaringen afgelegd bij de politie waarbij u hulp vraagt rond de verschillende keren dat u werd overvallen, verschillende attesten omtrent uw opleidingen Nederlands en een medisch verslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging door gewelddadige bendes omwille van de betrokkenheid van uw zus en haar ex-partner in het prostitutie –en drugsmilieu. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering persoonlijk gevisieerd te zijn door de georganiseerde misdaad en om die reden vervolging te vrezen die aanleiding geeft tot internationale bescherming.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat de vervolging die u aanhaalt op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van criminele aard zijn. U verwijst namelijk enkel naar problemen met degene die u zouden overvallen en verbonden zouden zijn aan het drugs –en prostitutiemilieu waarin de ouders van uw nicht verwickeld waren. U weet daarbij geen redenen aan te geven waarom de criminelen waarmee u verklaart te maken te hebben gehad geen bestraffing zouden moeten vrezen omwille van hun activiteiten. U bent niet op de hoogte van enige concrete banden met de autoriteiten waardoor zij zich beschermd zouden weten tegen bestraffing (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.24). Noch haalt u enige redenen aan waarom u zelf geen beroep zou kunnen doen op bescherming. Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, niet als 'vervolging' in de zin van de

Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Daarnaast wist u ook inhoudelijk niet te overtuigen dat u persoonlijk door deze criminelen werd gevisieerd. Niets in uw verklaringen wijst er op dat u om persoonlijke redenen werd gevisieerd. Waar u verklaart dat dit steeds te maken had met A.(...) en dat u sinds 2023 het gevoel had dat u de mensen die u lastig vielen kende en dat zij in verband staan met de ouders van A.(...), gaat dit niet verder dan vermoedens van uwentwege. U weet niet concreet te maken dat zij uw nicht wilden rekruteren als een sekswerker. U verklaart dat zij hier op alludeerden maar kunt geen andere elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij haar onder druk zouden rekruteren. U verwijst naar het feit dat zij haar noemden wanneer u werd lastig gevallen maar geeft geen andere manieren op waarop werd geprobeerd haar te rekruteren, buiten het feit dat zij ook zelf eenmalig zou zijn lastig gevallen (NPO p.17 en p.21). Ook wat dit laatste betreft weet u echter niet eenduidig aan te geven of dit gelieerd was aan de ouders van A.(...) en of dit verder ging dan criminele feiten (NPO p.17). Uw verklaringen omtrent de manier waarop u dit duidelijk werd missen bovendien alle doorleefdheid. U verwijst enkel vaagweg naar het feit dat zij zeiden dat u niet moest doen alsof u A.(...)'s vader was, zonder meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over de manier waarop zij steeds naar A.(...) zouden hebben verwezen (NPO p.20). Deze weinig overtuigende verklaringen kunnen dan ook niet aantonen dat zij steeds persoonlijk naar u op zoek waren en om die reden u meermaals zouden hebben bestolen en ontvoerd. Indien dit meermaals voorviel valt het binnen de verwachtingen dat u hier meer concrete verklaringen over weet af te leggen. U verklaart verder degene die u lastig vielen te herkennen aangezien het dezelfde stemmen waren en dat zij u bij naam noemden (NPO p.16 en p.20). Ook dit wijst er echter niet één op één op dat zij u viseerden om persoonlijke redenen. Ook in deze weet u dit namelijk niet te concretiseren en betreft het evengoed een bende die steeds in de dezelfde regio actief is. Voorts weet u niet verder te preciseren om wie dit dan precies zou gaan. U verklaart enkel, opnieuw weinig concreet, te kunnen vermoeden dat het om drugsdealers kan gaan die in verband staan met A.(...)'s ouders (NPO p.16). Wanneer u wordt gevraagd wat u dan nog over hen te weten kwam, aangezien zij u lange tijd steeds zouden hebben lastig gevallen, weet u hier niets aan toe te voegen. U ving geen enkele van hun namen op of weet ook niet waar zij vandaan zijn of voornamelijk opereren (NPO p.23). Opnieuw berust u zich derhalve puur op uw veronderstellingen om aan te nemen dat zij iets met de ouders van A.(...) te maken hebben. U weet derhalve niet aan te tonen dat er persoonlijke elementen zijn waardoor u verder het slachtoffer zou worden van overvallen of ontvoeringen bij een terugkeer naar Zuid-Afrika.

Evenmin wist u aan te tonen dat u geen bescherming zou kunnen verkrijgen door de nationale autoriteiten. U verklaart steeds naar de politie te zijn gestapt maar dat zij niets ondernamen. U verwijst daarbij naar geen andere redenen dan het feit dat er veel criminaliteit is en het moeilijk zou zijn hen op te sporen. De documenten die u hiertoe neerlegt overtuigen allermint. U legt drie verklaringen neer waarbij u informatie gaat inwinnen bij de politie over de stand van zaken. Deze verklaringen bevatten vooreerst geen enkele specifieke informatie. Het betreft uw verklaringen waarin u verwijst naar uw constante problemen zonder dat hierbij ook maar enige specifieke informatie in wordt weergegeven over concrete incidenten of concrete eerder aangiftes bij de politie. Het is daarbij uiterst opmerkelijk dat u dergelijke verklaringen zou neerleggen maar geen enkel document over een concreet incident dat u zou zijn gaan rapporteren. Dit terwijl u verklaart zo goed als steeds aangifte te zijn gaan doen (NPO p.23). Deze documenten overtuigen dan ook allermint dat u constant zou zijn lastig gevallen zonder dat hier actie werd tegen ondernomen. Waar u verklaart dat degene die u lastig vielen banden zouden hebben met de politie, weet u ook dit niet hard te maken (NPO p.22). Wanneer u wordt gevraagd wat u weet of vermoedt over deze banden binnen de politie verklaart u hier verder niets over te weten (NPO p.24). Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat deze bewering slechts een loze veronderstelling is die geen grond vindt in enige concrete elementen. Het sterkt evenmin uw geloofwaardigheid dat u op geen enkel moment verdere stappen ondernam om zich beschermd te weten. Zo sprak u pas een advocaat aan kort voor uw vertrek toen u zelf werd opgeroepen bij de politie (NPO p.26). Indien u in dergelijke mate wordt lastig gevallen zonder dat hier gehoor aan wordt gegeven, waarbij u toegang heeft tot een advocaat, valt het binnen de verwachtingen dat u ook eerder enige stappen onderneemt om uw situatie aan te pakken. Zodoende weet u allermint te overtuigen dat u geen gehoor zou vinden bij uw nationale autoriteiten voor de problemen die u meent te hebben gekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Waar u uw rijbewijs, een kopie van uw paspoort en een attest neerlegt dat u uw paspoort bent verloren, houden deze documenten enkel indicaties in van uw identiteit en nationaliteit, zonder dat zij bij komende elementen aanbrengen in verband met uw vrees voor vervolging. Het medisch verslag dat u neerlegt kan evenmin de door u aangehaalde vervolging aantonen. Waar dit stelt dat u gevolgen kent van – volgens uw verklaringen – de behandeling die u zou hebben ondergaan, kan dit attest geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen en of dit al dan niet kadert in een situatie waarbij u persoonlijk werd gevisieerd. Uw attesten omtrent uw opleiding Nederlands zijn hier evenmin toe in staat. Niets afdoende aan uw inspanningen terzake, weet dit evenmin enige vervolging in uw land van herkomst aan te tonen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 mei 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat ook in hoofd van uw nicht A.(...) (CGVS-kenmerk ../....) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- “- Schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;*
- Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Schending van artikel 3 EVRM;*
- Schending van het non-refoulementbeginsel.”*

Bij de beoordeling van verzoeker zijn relaas werd onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals bepaald in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3 erkent dat vervolging kan worden gepleegd door niet-statelijke actoren indien de staat of staatachtige entiteiten niet in staat of bereid zijn om bescherming te bieden. Verzoeker betwist dat zijn relaas niet onder het toepassingsgebied zou vallen van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers vrees voortkomt uit louter criminele activiteiten en dus geen verband houdt met een van de vijf beschermde gronden. Verzoeker voert evenwel aan dat hij slachtoffer werd van vervolging door derden (niet-statelijke actoren), namelijk criminele netwerken die actief zijn binnen prostitutie en drugshandel, waarbij hij geïmponeerd werd omwille van zijn rol als beschermer van een kwetsbare minderjarige. Volgens vaste rechtspraak en de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet de staat bescherming bieden

wanneer de vervolging afkomstig is van niet-statelijke actoren én wanneer de nationale autoriteiten niet in staat of niet bereid zijn om bescherming te bieden. *In casu* verklaarde verzoeker herhaaldelijk bescherming te hebben gezocht bij de Zuid-Afrikaanse politie, zonder resultaat. De daders werden nooit vervolgd of geïdentificeerd en verzoeker werd opnieuw slachtoffer van zware feiten. Het feit dat verzoeker zich verzette tegen de seksuele exploitatie van zijn minderjarige nicht en haar opvoedde, maakt dat hij beschouwd kan worden als behorend tot een sociale groep, met name verzorgers van minderjarigen die kwetsbaar zijn voor mensenhandel. Volgens UNHCR-richtlijnen kan het behoren tot een dergelijke groep vallen onder de beschermde gronden van het Vluchtelingenverdrag. Het CGVS ging hieraan volledig voorbij en beoordeelde de feiten uitsluitend vanuit een eng strafrechtelijk perspectief. Een correcte juridische kwalificatie vergt een contextuele en beschermingsgerichte interpretatie, zoals vereist door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid alle relevante feiten en omstandigheden zorgvuldig onderzoekt voordat een besluit wordt genomen. De bestreden beslissing toont aanzienlijke tekortkomingen in dit opzicht. Verzoeker verklaarde echter meerdere keren dat hij onder zware psychische druk stond en dat hij zich depressief en gestresseerd voelde, maar hierop werd niet ingegaan of een deskundig onderzoek bevolen. Evenmin werd onderzocht of de verklaringen tekenen vertoonden van traumagerelateerd geheugenverlies of inconsistentie, wat in asielprocedures als risicofactor wordt erkend (UNHCR, *Beyond Proof*, 2013). Verder werd in het geheel geen rekening gehouden met de positie van verzoeker als beschermer van een minderjarige, noch met zijn familiale verantwoordelijkheid. De bestreden beslissing beperkte zich tot formele elementen zonder contextuele inschatting, wat getuigt van een gebrek aan individuele afweging. Ook de sociale kwetsbaarheid van verzoeker in Zuid-Afrika werd geminimaliseerd. In plaats van te erkennen dat verzoeker volledig geïsoleerd zou terugkeren naar een stad waar hij reeds meermaals slachtoffer werd van zware feiten, werd gemakshalve geoordeeld dat hij zich tot de politie kon wenden – wat hij nochtans meermaals probeerde.

Uit het bovenstaande blijkt dat op basis van een onzorgvuldig onderzoek verzoekers geloofwaardigheid ten onrechte in twijfel werd getrokken. Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, zou het niet uitgesloten zijn dat het verzoek wel in overweging zou zijn genomen.

Het motiveringsbeginsel vereist dat overheidsbesluiten voldoende worden gemotiveerd zodat belanghebbenden de redenering achter het besluit kunnen begrijpen en hiertegen in beroep kunnen gaan. De bestreden beslissing schiet tekort in de volgende opzichten. *In casu* werd gesteld dat de overgelegde documenten (medisch verslag, politieverklaringen) "*weinig waarde hebben*" zonder concreet te analyseren waarom deze documenten ongeloofwaardig of irrelevant zouden zijn. De bestreden beslissing stelt bijvoorbeeld dat het medisch verslag niet bewijst dat de verwondingen veroorzaakt zijn door vervolging. Deze redenering is onhoudbaar. Het is immers niet de taak van een arts om juridische oorzakelijkheid vast te stellen, maar om medische letsels te documenteren. Deze moeten vervolgens in samenhang met de verklaringen worden beoordeeld, niet afzonderlijk. Bovendien werd geen rekening gehouden met het bewijsmateriaal in onderlinge samenhang. Volgens vaste rechtspraak van de Raad moet de motivering niet alleen worden gebaseerd op de individuele documenten, maar op de totaliteit van het dossier. Door enkel fragmentarisch bewijs te beoordelen, is het motiveringsbeginsel geschonden.

Tot slot werd geen enkele appreciatie gegeven over het getuigenkarakter van verzoekers verklaringen, wat nochtans volgens UNHCR en EU-richtlijnen een legitieme bewijsbron is in internationale beschermingsprocedures.

De bewijslast werd ten onrechte volledig bij de verzoeker gelegd, zonder rekening te houden met de moeilijkheden bij het verkrijgen van bewijs in het land van herkomst.

Volgens de geldende UNHCR-richtlijnen, in het bijzonder het document "*Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" (2013), moet bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker een holistische, zorgvuldige en empathische benadering worden toegepast. Concreet betekent dit dat a) de bewijslast in asielzaken gedeeld is tussen verzoeker en overheid (shared burden of proof), b) er rekening moet worden gehouden met de beperkte toegang tot bewijs vanuit het land van herkomst, c) verklaringen die niet volledig gedetailleerd of tegenstrijdig zijn, niet automatisch leiden tot ongeloofwaardigheid wanneer deze verklaard kunnen worden door trauma, stress of culturele factoren, en d) het relaas in zijn geheel moet worden beoordeeld op innerlijke consistentie, plausibiliteit en inhoudelijke samenhang.

In het geval van verzoeker is dit alles onvoldoende gebeurd. Verzoeker heeft herhaaldelijk verklaard dat het bijzonder moeilijk is om bewijsmateriaal uit Zuid-Afrika te bekomen, gezien de vrees voor represailles, de straffeloosheid van de daders en de gebrekkige werking van de politie. Ondanks zijn beperkte middelen heeft verzoeker toch documenten bijgebracht, waaronder politieverklaringen en een medisch attest, die ondersteunend zijn voor zijn verklaringen. Door te eisen dat verzoeker méér bewijs voorlegt dan

redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht mag worden, werd een te strikte bewijsstandaard toegepast. Deze benadering is niet conform de geest van de asielprocedure zoals die onder Europees recht en UNHCR-richtlijnen moet worden gevoerd. Daarnaast is de beoordeling dat de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas ontbreekt op zich niet voldoende om een beschermingsstatus te weigeren (zie ook UNHCR, *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report*, mei 2013, p. 27 en verder).

Indien verzoeker zou teruggestuurd worden naar Zuid-Afrika zou dit een schending zijn van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij het risico zou lopen om slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met de risico's die de verzoeker bij terugkeer naar Zuid-Afrika zou lopen. Verzoeker heeft geloofwaardig bewijs geleverd dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op vervolging, mishandeling of zelfs de dood. Verzoeker heeft echter overtuigend verklaard dat hij meerdere keren is ontvoerd, mishandeld en bedreigd, telkens door dezelfde daders die hem bij naam kenden en verwezen naar A. Hij legde medisch bewijs neer van lichamelijke letsels en stelde dat hij psychisch zwaar onder druk stond. Zijn vrees is dus niet hypothetisch of algemeen, maar concreet en persoonlijk.

De bestreden beslissing erkent wel dat verzoeker meerdere keren contact had met de politie, maar verwijt hem dat de overgelegde verklaringen niet voldoende specifiek zijn. Echter, de documenten illustreren juist de systemische onmacht van de Zuid-Afrikaanse autoriteiten om de burger effectief te beschermen. De eis om zeer specifieke aangiffes te leveren miskent de realiteit van angst, trauma en corruptie waarmee slachtoffers vaak te maken hebben. Volgens het arrest "*M.S.S. t. België en Griekenland*" (EHRM 21 januari 2011) moet de staat bij uitwijzing rekening houden met de kwetsbaarheid van de betrokkene en de effectiviteit van staatsbescherming. Er werd geen gewag gemaakt van de impact van deze gebeurtenissen op de psychische toestand van verzoeker, dit is een ernstige tekortkoming in de beoordeling. Het principe van *non-refoulement*, zoals vervat in het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951, verbiedt staten om personen uit te zetten naar een land waar zij een reëel risico lopen op vervolging of ernstige schade (EHRM 26 juli 2008, *N. t. Finland*). Er werd onvoldoende rekening gehouden met de context van de vrees van verzoeker voor vervolging. De bestreden beslissing steunt niet op correcte en vaststaande gegevens, is niet afdoende gemotiveerd, alsook op een onzorgvuldige wijze genomen en moet bijgevolg moet worden verworpen.

Uit de landeninformatie blijkt dat de overheid in Zuid-Afrika geen effectieve bescherming kan bieden. Er dient tot slot benadrukt te worden dat het *in casu* aan het CGVS is om aan te tonen dat verzoeker geen vervolging of ernstige schade meer zal lopen bij een terugkeer naar Zuid-Afrika, in welke vorm dan ook.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie. In het geval van verzoeker is er geen sprake van een klassiek internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van oorlogsrecht. Echter, de context waarin hij leefde in Rosettenville (Johannesburg) kenmerkt zich door een ernstig klimaat van structureel stedelijk geweld, georganiseerd door criminele netwerken, die systematisch gebruik maken van afpersing, bedreiging, ontvoering, seksuele uitbuiting en mishandeling.

Verzoeker werd niet enkel indirect getroffen door dit klimaat van onveiligheid, maar werd gedurende jaren herhaaldelijk persoonlijk slachtoffer van gewelddaden, meermaals ontvoerd en geslagen, en leefde in een omgeving waarin de autoriteiten manifest tekortschoten in het bieden van enige vorm van bescherming.

"Bovendien is Johannesburg een stad waar de veiligheidsdiensten bekendstaan voor structurele corruptie, waarbij samenwerking of passiviteit t.a.v. criminele netwerken eerder regel dan uitzondering is. In dergelijke context mag de term "intern gewapend conflict" ruim worden geïnterpreteerd, zoals door het Hof erkend in Elgafaji:

§ 34: "Een situatie van ernstig willekeurig geweld kan ook bestaan in gebieden die officieel niet in oorlog verkeren, maar waar de veiligheidssituatie dermate precair is dat burgers in het algemeen gevaar lopen."

Verzoeker loopt bij terugkeer naar Johannesburg een ernstig individueel risico op letsel of overlijden, gelet op a) zijn bekendheid bij lokale criminele netwerken die hem reeds viseerden wegens zijn rol als beschermer van zijn nichtje, b) de herhaaldelijke gewelddaden waarvan hij reeds slachtoffer was (minstens vijf ontvoeringen, regelmatige bedreigingen en mishandelingen), c) het volledige ontbreken van effectieve staatsbescherming, ondanks herhaald contact met de politie, d) zijn volledige isolement in Zuid-Afrika: geen familie, geen netwerk, geen bescherming, e) het voortdurend actief zijn van dezelfde criminele groepen in zijn voormalige woonwijk.

Bijgevolg is er sprake van een persoonlijk verhoogd risico op ernstige schade, binnen een context van stedelijk geweld die structureel en oncontroleerbaar is geworden. In die zin voldoet verzoeker aan de

voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en moet subsidiaire bescherming worden toegekend, ook al ontbreekt een officieel “*gekwalificeerd*” gewapend conflict.

De Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook uitgesproken criminele contexten en structurele geweldscycli die niet beantwoorden aan een klassiek conflictbegrip, kunnen volstaan voor subsidiaire bescherming, mits sprake is van a) een ernstige en herhaalde dreiging, b) afwezigheid van effectieve bescherming, c) persoonlijke kwetsbaarheid en d) een reële kans op herhaling bij terugkeer. Deze elementen zijn allen aanwezig in het onderhavige dossier. Verzoeker is als individu meer dan gemiddeld blootgesteld aan geweld. Hij werd reeds meerdere keren geïsoleerd, en de daders zijn ongestraft gebleven. De staat is niet in staat, noch bereid om hem te beschermen. Er is bovendien geen sprake van enige veilige interne relocatiemogelijkheid.

De bestreden beslissing miskent de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, alsook de interpretatie die daaraan werd gegeven door het Hof van Justitie en de Raad. Door geen rekening te houden met het persoonlijke verhoogde risico van verzoeker binnen een bredere context van stedelijk, willekeurig geweld, wordt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en het non-refoulementbeginsel.

3.1.2. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker een persoonlijke brief neer over de huidige veiligheidssituatie in Zuid-Afrika.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid en mogelijke traumagerelateerde inconsistenties, wijst de Raad erop dat verzoeker heeft nagelaten enig bewijs hiervan bij te brengen, waardoor niet kan worden aangenomen dat zijn cognitieve vermogens hierdoor dermate zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om consistente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker noch zijn advocaat maakte hier bovendien enige melding van tijdens het persoonlijk onderhoud en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen hoe of op welke wijze zijn mentale toestand zijn verklaringen heeft beïnvloed, laat staan dat dit van die aard is om een negatieve invloed gehad te hebben op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker voert aan dat de door hem aangevoerde feiten allerm minst louter als crimineel kunnen worden gekwalificeerd en dat er sprake is van een onjuiste kwalificatie van de vervolging, aangezien deze zou zijn uitgegaan van niet-statelijke actoren, de staat geen effectieve bescherming zou hebben geboden en hij zou behoren tot een sociale groep van verzorgers en/of beschermers van minderjarigen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet aantoont dat de nationale autoriteiten niet in staat of niet bereid waren hem bescherming te bieden, noch dat hij kan worden beschouwd als lid van een specifieke sociale groep.

Wat betreft het uitblijven van effectieve overheidsbescherming wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Evenmin wist u aan te tonen dat u geen bescherming zou kunnen verkrijgen door de nationale autoriteiten. U verklaart steeds naar de politie te zijn gestapt maar dat zij niets ondernamen. U verwijst daarbij naar geen andere redenen dan het feit dat er veel criminaliteit is en het moeilijk zou zijn hen op te sporen. De documenten die u hiertoe neerlegt overtuigen allerminst. U legt drie verklaringen neer waarbij u informatie gaat inwinnen bij de politie over de stand van zaken. Deze verklaringen bevatten vooreerst geen enkele specifieke informatie. Het betreft uw verklaringen waarin u verwijst naar uw constante problemen zonder dat hierbij ook maar enige specifieke informatie in wordt weergegeven over concrete incidenten of concrete eerder aangiftes bij de politie. Het is daarbij uiterst opmerkelijk dat u dergelijke verklaringen zou neerleggen maar geen enkel document over een concreet incident dat u zou zijn gaan rapporteren. Dit terwijl u verklaart zo goed als steeds aangifte te zijn gaan doen (NPO p.23). Deze documenten overtuigen dan ook allerminst dat u constant zou zijn lastig gevallen zonder dat hier actie werd tegen ondernomen. Waar u verklaart dat degene die u lastig vielen banden zouden hebben met de politie, weet u ook dit niet hard te maken (NPO p.22). Wanneer u wordt gevraagd wat u weet of vermoedt over deze banden binnen de politie verklaart u hier verder niets over te weten (NPO p.24). Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat deze bewering slechts een loze veronderstelling is die geen grond vindt in enige concrete elementen. Het sterkt evenmin uw geloofwaardigheid dat u op geen enkel moment verdere stappen ondernam om zich beschermd te weten. Zo sprak u pas een advocaat aan kort voor uw vertrek toen u zelf werd opgeroepen bij de politie (NPO p.26). Indien u in dergelijke mate wordt lastig gevallen zonder dat hier gehoor aan wordt gegeven, waarbij u toegang heeft tot een advocaat, valt het binnen de verwachtingen dat u ook eerder enige stappen onderneemt om uw situatie aan te pakken. Zodoende weet u allerminst te overtuigen dat u geen gehoor zou vinden bij uw nationale autoriteiten voor de problemen die u meent te hebben gekend.”

Daarnaast betreft de rol van verzoeker als verzorger of beschermer van een minderjarige een individuele, feitelijke gedraging, wat noch een onveranderlijk kenmerk van een bepaalde groep vormt, noch leidt tot sociale herkenning als een afzonderlijke groep in Zuid-Afrika. De eventuele bedreigingen die verzoeker omwille van deze rol zou krijgen vloeien voort uit een persoonlijk conflict met criminele derden wegens tegenwerking van hun activiteiten, en niet uit een vervolging omwille van een onveranderlijk kenmerk dat de groep heeft. Bijgevolg is er geen sprake van een “sociale groep” in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus sluit de Raad zich aan bij de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U verklaart te vrezen voor vervolging door gewelddadige bendes omwille van de betrokkenheid van uw zus en haar ex-partner in het prostitutie –en drugsmilieu. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering persoonlijk gevisieerd te zijn door de georganiseerde misdaad en om die reden vervolging te vrezen die aanleiding geeft tot internationale bescherming.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat de vervolging die u aanhaalt op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van criminele aard zijn. U verwijst namelijk enkel naar problemen met degene die u zouden overvallen en verbonden zouden zijn aan het drugs –en prostitutiemilieu waarin de ouders van uw nicht verwickeld waren. U weet daarbij geen redenen aan te geven waarom de criminelen waarmee u verklaart te maken te hebben gehad geen bestraffing zouden moeten vrezen omwille van hun activiteiten. U bent niet op de hoogte van enige concrete banden met de autoriteiten waardoor zij zich beschermd zouden weten tegen bestraffing (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.24). Noch haalt u enige redenen aan waarom u zelf geen beroep zou kunnen doen op bescherming. Zodoende kunnen de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Daarnaast wist u ook inhoudelijk niet te overtuigen dat u persoonlijk door deze criminelen werd gevisieerd. Niets in uw verklaringen wijst er op dat u om persoonlijke redenen werd gevisieerd. Waar u verklaart dat dit steeds te maken had met A.(...) en dat u sinds 2023 het gevoel had dat u de mensen die u lastig vielen kende en dat zij in verband staan met de ouders van A.(...), gaat dit niet verder dan vermoedens van uwentwege. U weet niet concreet te maken dat zij uw nicht wilden rekruteren als een sekswerker. U verklaart dat zij hier op alludeerden maar kunt geen andere elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij haar onder druk zouden rekruteren. U verwijst naar het feit dat zij haar noemden wanneer u werd lastig gevallen maar geeft geen andere manieren op waarop werd geprobeerd haar te rekruteren, buiten het feit dat zij ook zelf eenmalig zou zijn lastig gevallen (NPO p.17 en p.21). Ook wat dit laatste betreft weet u echter niet eenduidig aan te geven of dit gelieerd was aan de ouders van A.(...) en of dit verder ging dan criminele feiten (NPO p.17). Uw verklaringen omtrent de manier waarop u dit duidelijk werd missen bovendien alle doorleefdheid. U verwijst enkel vaagweg naar het feit dat zij zeiden dat u niet moest doen alsof u A.(...)’s

vader was, zonder meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over de manier waarop zij steeds naar A.(...) zouden hebben verwezen (NPO p.20). Deze weinig overtuigende verklaringen kunnen dan ook niet aantonen dat zij steeds persoonlijk naar u op zoek waren en om die reden u meermaals zouden hebben bestolen en ontvoerd. Indien dit meermaals voorviel valt het binnen de verwachtingen dat u hier meer concrete verklaringen over weet af te leggen. U verklaart verder degene die u lastig vielen te herkennen aangezien het dezelfde stemmen waren en dat zij u bij naam noemden (NPO p.16 en p.20). Ook dit wijst er echter niet één op één op dat zij u viseerden om persoonlijke redenen. Ook in deze weet u dit namelijk niet te concretiseren en betreft het evengoed een bende die steeds in de dezelfde regio actief is. Voorts weet u niet verder te preciseren om wie dit dan precies zou gaan. U verklaart enkel, opnieuw weinig concreet, te kunnen vermoeden dat het om drugsdealers kan gaan die in verband staan met A.(...)'s ouders (NPO p.16). Wanneer u wordt gevraagd wat u dan nog over hen te weten kwam, aangezien zij u lange tijd steeds zouden hebben lastig gevallen, weet u hier niets aan toe te voegen. U ving geen enkele van hun namen op of weet ook niet waar zij vandaan zijn of voornamelijk opereren (NPO p.23). Opnieuw berust u zich derhalve puur op uw veronderstellingen om aan te nemen dat zij iets met de ouders van A.(...) te maken hebben. U weet derhalve niet aan te tonen dat er persoonlijke elementen zijn waardoor u verder het slachtoffer zou worden van overvallen of ontvoering bij een terugkeer naar Zuid-Afrika.”

Verzoekers kritiek op de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten is niet dienstig. In de bestreden beslissing werden deze stukken beoordeeld naar hun beperkte bewijswaarde.

De Raad benadrukt dat verzoeker geen enkel document van bijkomend onderzoek heeft voorgelegd over een concreet incident, zoals dat van 15 april 2023, dat hij is gaan rapporteren, terwijl hij heeft verklaard dat hij zo goed als steeds aangifte heeft gedaan (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 23; Documenten, stuk 5, nr. 4).

De commissaris-generaal heeft bij de appreciatie van het medisch attest geenszins vereist dat een arts de juridische causaliteit tussen de vastgestelde letsels en een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zou aantonen. Medische vaststellingen die niet worden ondersteund door contextuele elementen volstaan echter niet om het bestaan van vervolging aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing stelde dan ook terecht vast dat het door de verzoeker neergelegde medische attest geen uitsluitel biedt over de oorzaak of de context van de letsels, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze voortvloeien uit vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Evenmin kan uit de overgelegde politieverklaringen worden afgeleid dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van vervolging waarvoor de nationale autoriteiten niet in staat of niet bereid waren effectieve bescherming te bieden. Dat het verkrijgen van bewijsmateriaal moeilijk zou zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorgelegde stukken onvoldoende concreet en doorslaggevend zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker rust. Het behoort niet tot de taak van de commissaris-generaal om te bewijzen dat de aangevoerde feiten onwaar zijn, noch om de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker zelf aan te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet).

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde persoonlijke brief is slechts een herhaling van zijn relaas en brengt geen andere beoordeling met zich mee.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, volstaat het om verzoekers betoog dat een gewapend conflict “officieel” ontbreekt, te hernemen. Verzoeker brengt ook geen informatie aan die wijst op het tegendeel. Verder refereert het verzoekschrift nog naar een hallucinatie van

een paragraaf 34 van een arrest van het Hof van Justitie (HvJ 17/02/2009, *Elgafaji*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94). Paragraaf 34 luidt immers als volgt:

“Er wordt immers ruimer bedoeld op een “bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een “internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, “willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.”

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Zuid-Afrika een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP